

[Stein.]

blades Fællesrepræsentation gjort gældende, at disse Bestemmelser, taget i Almindelighed, vil hemme Pressen i dens politiske og samfundskontrollerende Virksomhed og være en Foringelse af den Ytringsfrihed, der er og maa være et Hovedgode i et demokratisk Samfund. Videre siger man, at det „ved talrige Henvisninger til den politiske og sociale Kamp gennem Aartier kan fastslaaes, at vundne Fremskridt, ikke mindst socialt, aldrig vilde være naaet, hvis Straffelovsbestemmelser som de nu foreslaaede havde været Lov“. Hertil vil den højtærede Minister formodentlig svare, at de Ændringer, han har foreslaaet, netop tager Hensyn til den i et demokratisk Samfund nødvendige Frihed for Pressen og den nødvendige Ytringsfrihed i det hele taget. Ministeren har jo ogsaa foretaget forskellige Ændringer, men om det Formaal, som jeg her berører, er naaet, er en helt anden Ting.

I § 129 opretholdes i 1ste Punktum den skærpede Straf for Meddelelser fra fortrolige Forhandlinger inden for offentlige Raad og Myndigheder, og selv om man ved at indskrænke Bestemmelsen i 2det Punktum til at gælde Kommissioner og Udvalg, nedsat af Regeringen, og tilføje, at det skal være offentligt meddelt, at Forhandlingerne er hemmelige, for at der kan blive Tale om Strafforfølgelse, for Pressens Vedkommende maaske fjerner et Faremoment, er Indvendingerne mod denne Bestemmelse ikke dermed udtømt. Det er vedblivende en betænkelig Ting, at et Udvalgsflertal, saaledes som det kan ske efter den nævnte Paragraf, naar som helst det passer det, kan dekrettere Forhandlingernes fortrolige Karakter og dermed afskære et Mindretal og dets Presse fra enhver Omtale af Spørgsmaal, som maaske har vidtrækkende offentlig Betydning.

§ 129 a har været omtalt tidligere under Forhandlingerne i Dag. Her har Ministeren aabenbart tilstræbt en mere begrænset og en mere koncis Affattelse. Den ærede Ordfører gjorde en Bemærkning om, at den maaske ikke helt faldt sammen med det tidligere Formaal, og det gør den maaske heller ikke, men selve Formuleringen „bevist usande Gengivelser eller falske Citater af Meddelelser om faktiske Forhold“ giver stadig Rum for Fortolkninger og Usikkerhed. Det ærede 13de tingvalgte Medlem for Venstre var inde paa, at man havde erstattet Ordet „Referater“ med „Gengivelser“. Med Hensyn til selve Fortolkningen melder sig det Spørgsmaal, hvorledes det forholder sig med Undladelser, hvorledes det forholder

sig med ufuldkomne Citater. Baade det ene og det andet vil utvivlsomt kunne falde ind under denne Paragraf og give Anledning til Paatale, eventuelt Straf.

Paa tilsvarende Maade rejser der sig Spørgsmaal og Betæneligheder over for de fleste af de øvrige Bestemmelser.

I § 234 har Ministeren erstattet Ordene „spekulere i Sanselighed“ med Ordene „forretningsmæssig Spekulation“. Forholdet er her det, at Rigsadvokaten er gaaet meget stærkt imod denne Bestemmelse i dens oprindelige Formulering, idet han har anset det for meget tvivlsomt, om den foreslaaede Regel medfører en Udvidelse af det strafbares Omraade, og dernæst gør gældende, at der under alle Omstændigheder ikke er nogen Trang til en saadan Udvidelse, saaledes at han baade af formelle og reelle Grunde maa udtale sig mod Bestemmelsen. Ministeren har ikke ment at burde tage Hensyn hertil. Jeg vil for mit Vedkommende over for denne Bestemmelse fastholde de Betragtninger, jeg anførte ved første Behandling. Jeg kan ikke se, at den Ændring, der er sket, paa nogen Maade har ændret Totalindtrykket.

Under § 266 a indføres en helt ny Strafebestemmelse, der skal ramme den, som offentligt fremsætter Udtalelser, der tilstræber at fremkalde Voldshandlinger eller Hærværk, for saa vidt de ikke falder ind under §§ 136 og 266. Den ærede Ordfører sagde, at vi i Udvalget havde faaet forelagt Materiale, der i hvert Fald havde overbevist Flertallet om Betimeligheden af denne Bestemmelse. Ja, det er rigtigt, at i det Samraad, vi havde med Ministeren, blev der forelagt et skriftligt Materiale, som vi maatte forstaa tilskyndede Ministeren til at indsætte denne Paragraf. Jeg kan ikke rigtig se, at der er nogen Nødvendighed for Bestemmelsen. I § 136 tales der om den, som offentligt tilskynder til Forbrydelser, og her (i § 266 a) er jo Tale om den, der offentligt fremsætter Udtalelser, som tilstræber at fremkalde Voldshandlinger, altsaa Forbrydelser. Jeg kan ikke rigtig forstaa, at det, naar man har § 136 og yderligere Bestemmelserne i § 266, skulde være nødvendigt at indføje denne nye Paragraf.

Naar man gennemgaar det foreliggende Forslag fra Paragraf til Paragraf, standser man stadig ved det Spørgsmaal, hvad der vel skal begrunde disse nye Bestemmelser, hvad Ministeren egentlig tilsigter dermed. Danske Dagblades Fællesrepræsentation var i deres Henvendelse til Udvalget inde paa Spørgsmaalet, for saa vidt som de sagde, at det var Fællesrepræsentationens Indtryk,